

MALI OGLASI

Za vsako besedo v malih oglasih se plača D. 0-50. Najmanjši znesek je 8 D.

Važno! Modroco, otomane, spalne divane i. t. d. izdeluje solidno in po nizki ceni BERNARD MAKS, tapetnik Na skali 5 (v hiši g. Šipica).

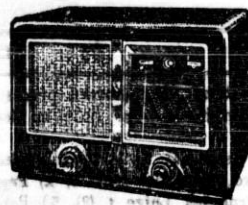
Odda se lepo meblirano stanovanje dveh sob in kuhinje. Pol ure od Kranja. Poizve se v upravi „Gorenjca“.

Odda se stanovanje: soba in kuhinja s 1. decembrom ali pozneje. Klanc 45.

Za naše male in velike kupuje **sv. Miklavž** v mlekarni

Rahonc - Stražišče

prav lepa in cenena darila.
Hitite! Zdaj je še čas! Hitite!

Izbira ni težka, če se odločite za dober aparat znamke

»RADIONE«

Brezobvezno predvajanje:

Schilling Drago - Kranj, Jahačev prelaz 3

HALO!

Miklavž kupuje še vse po starih cenah!

Pridite tudi Vi v trgovino

SAVNIK MARTIN ŠKOFJA LOKA

Lepa izbira vsakovrstnih daril za Miklavža. Postrežba točna in solidna!

Sprejema hranilne vloge in tudi vloge na tekoči račun. Hranilne vloge se lahko vplačujejo tudi potom Poštne hranilnice in so vlagateljem te položnice na razpolago.

*

Hranilne vloge se obrestujejo po 4% in so vlagateljem vedno na razpolago. Vezane vloge s tri mesečno odpovedjo se obrestujejo po 5%.

HRANILNICA IN POSOJILNICA

V KRANJU R. Z. Z. N. Z. LJUDSKI DOM

Mimica Zagorska:

45

Marija Taborska

Zgodovinska povest iz dobe turških časov.
(Dalje)

Martin in Ožbalt sta ga držala. Tit pa se jima je trgala iz rok.

„Pustita me! Pri petih ranah Jezusovih vaju prosim: pustita me! Jaz ne morem več strpeti v tej negotovosti!“

„Sin moj, ne hodi od mene!“ je prosil stari Ožbalt in požiral solze, ki so mu drsele po obrazu. Dom so nam požgali, zdaj imam samo tebe in ti sam siliš v pogubo! Kaj bom počel, ubogi stavec, če še tebe izgubim?“

„Oče, saj me ne razumeš! Jaz slutim nesrečo, Ali se spominjaš, da je Micka na Taboru izgubila poročni prstan. Zdi se mi, da se zdaj tista nesreča pričena.“

„Tit, ne sili v nesrečo! Če ji je bilo zlo namenjeno že zdavnaj, potem ga ti ne moreš odvrniti.“

„Pustita me,“ je bolesto prosil Tit.

Martin je gledal Titove oči, zamegljene od bolečine in nesrečnik se mu je zasmilil. Izpustil ga je.

„Pa pojdi, Tit, samo čuvaj se!“

„Tit, ne hodi,“ je prosil Ožbalt, toda Tit ga ni več slišal, ker je v tem že izgubil v hosti.

Begunje so gorele. Pokanje topov na Kamnu je utihlo. Turkom ni bilo do boja, le plena so si želeli. Ogenj je segal daleč, daleč, vsa vas je tonila v rdečih zablilih. Lesene koče so se začele rušiti na kup. Iz črnih podrtin je še nekaj časa švigal ogenj, potem se ugasnil. Gost, črn dim se je valil iz kupa ožganih tramov tam, kjer je nekdanj domačija nudila prijetno zavetje.

Martin je z bistrim očesom iskal po dolini, kolkor daleč se je videlo. Begunje so gorele, dim je prihajal tudi od smeri podgorskih vasi: Svete Lucije, Visokega, Vadeč. Od Tržiča sem so morale priti razbojniške čete, njihovo pot je kazal dim. Vsa Gorenjska je bila mirna, spokojna, razbojnik se še niso razlili po deželi. Vedel je pa, da bo

turška povodenj zalila v enem dnevu vso Gorenjsko, da jo bo utopila v krvi in plamenih gorečih domov.

V Podbrezjah še ni Turkov, odtam se ne vije dim. Taborska cerkev se sveti v soncu in sredi ravnine se beli Vilibaldov dom. Martin se je spomnil očeta in Polonice. V bolesti, kakor nikdar se mu je zahotelo do njih. Ta bi jih videl, da bi jih spravil na varno.

„Bog ve, kako je v Podbrezjah?“ je menil Ožbalt.

„To vidim, da Turkov doli še ni.“

„Pa bodo kmalu.“

„Bode. Preden bodo zagorele Podbrezje, bo minil današnji dan in še noč po vrhu. Kar domov bi šel...“

Stari Ožbalt se je zbal.

„Martin, ti ne smeš domov! Ali si pozabil, da si izven postave?“

„To mi ni mar! Jaz hočem vedeti kako je doma, kaj je z očetom, z nevesto.“

Ožbalt ga je prijel za roko.

„Martin ne hodi od mene. Tit se hoče pogubiti zaradi zene, ti pa zaradi neveste. Ne hodi od mene! Glej, če se Tit ne vrne, ti bom dal Ožbaltov grunt, samo pri meni ostani,“ tako je sklepal celo, v tem kritičnem trenutku stari Ožbalt in govoril o zemlji in o gruntu.

„Vilibaldov grunt me čaka.“

„Vem. Če se Tit ne vrne, boš imel dva. Ali se res hočeta oba pogubiti zaradi žensk?“

Martin je gledal po dolini in postajal vedno bolj nemiren. Požar se je širil iz Begunj vedno dalje, vedno dalje, kar videlo se je, kako se je pomikal.

„Oče, pojdite hitro nazaj v planino, sem utegnemo še priti.“

„Jaz sam?“ je obupno vprašal stavec.

„Da, vi sami.“

„Ali bom res vse izgubil?“

„Marija Taborska nas bo srečno pripeljala nazaj. Z njeno pomočjo hočem iti in se vrniti. Zjutraj se snideva že v koči na planini.“

„Ali se pač bova?“

„Če te Bog da.“

Naznanilo!

Cenjenemu občinstvu vljudno naznanjava, da sva prevzela s

1. decembrom 1939
bivšo

Brulčevo gostilno na Planini

Vse goste zagotavljava, da jih bova prav tako, kot dosedaj na Šmarjetni gori, tudi v novi gostilni postregla v popolno zadovoljstvo. Na razpolago bodo vedno topla in mrzla jedila, kakor tudi prvovrstna vina in druge pijače. — Sprejemajo se abonenti. — Obiščite naju na Planini! Za obilen obisk se vsem priporočata

Marta in Marjan Pollak.

Berite in širite „Gorenjca“

Tri prednosti:

Eleganca, kvaliteta, nizka cena odlikujejo sodobno pohištvo dobavljeno od

tv. Mizarstvo Sloga

Božič Jože

KRANJ — STRUŽEVO

B. RANGUS
ZLATAR IN SODNI CENILEC
KRANJ

Vsakovrstna nalivna peresa. Velika zaloga zlatnine, ur, jedilnega pribora, kristala, optike.

KRZNARSTVO KRANJ — specialna krznarska delavnica

MIKLAVŽ KUPUJE: za otroke bele plaščke in garniturse vseh barv; za dame najmodernejše ovratnike, boe, pelerince, jopice, paleto-je, plaščke itd. po najnižjih konkurenčnih cenah samo pri trrdki

BERČIČ
TRGOVINA KOŽUHOVINE
KRANJ, PRI NOVEM MOSTU

XI.

Stari Ožbalt se je okrenil in s trudnim korakom meiril pot v planino, Martin pa je hitel navzdol, v turško poljavo.

Martin je šel daleč, daleč ob vznožju gore. V Begunje ni upal iti, tam je gospodarila smrt. Vendar ga je zaskrbelo za sestro in za svaka, zato se je okrenil in je šel tako, da je bil vstric z Begunjami. Razmišljal je, ali bi šel iskat Tita, da bi mu pomagal, če je v nesreči. Pa se kar ni mogel odločiti. Če ubijejo samo Tita, je vendar še boljše, kakor če pogineta oba. Martin mora živeti, mora živeti zaradi Vilibaldove domačije in zato, da bo spričel svojo nedolžnost. Gledal je, kje bi najlažje ušel iz krajev, ki so jih že Turki posedli. Naposled si je izbral mal gozdič, tam bi najlažje pretekel ravnino in ko bi prišel na drugo stran, bi bil rešen.

Skrival se je med grmovjem, hitel od debela do debela in neprestano prlušoval, če morda ne bi začul pokanja vejev pod nogami, ali drugega sumljivega šuma. Gozdič je bil tik vasi in Martin se je bal, da bi zašli vanj Turki.

Na jasi, ob obronku gozdiča, je obstal. Tu je mogel najbolje videti razdejanje, ki so ga povzročile turške tolpe. Grajske pristave so se že podrla na kup, veter, ki je vleklo od gora, je včasih vzdignil cele oblake pepela in šel tako, da je zakril vso požgano pristavo. Ko so se pa iskre razpršile, je spet stalo tam samo ožgano zidovje in kupi tečih tramov. Tudi Ožbaltov dom se je že sesul, hlev in skednji po so pravkar zagoreli. Martin je različno videl moža v rdečih in pisanih oblekah, ki so zganjali Ožbaltovo živino in drobnico. Živina je silila nazaj v plamen, možje pa so telkli po ujej s korobači in so jo gnali nekam čez vas.

„Prokleti psi turški!“ je krel Martin, ko je videl, kako plenijo Ožbaltov dom. „In še deželni stanovi naj bodo prokleti! Leto za letom pobirajo davščine za obrambo zoper Turke, pa Turki gospodarijo z našim imetjem bolj svobodno, kakor mi sami!“